„ΑΠ' ΤΗ ΧΡΥΣΗ ΑΛΥΣΣΙΔΑ"

ΟΚΤΑΣΤΙΧΑ

Μέρος δεύτερο

XVI

Ἡ μέρα γέρνει ἀγαλινὰ στὴν πορφυρένια δύση,
κι' ἐδῶ ἀπ' τὸν ἐρημόβραχο θωρῶ τὰ ροδοκάλλια
ζουγραφιστὰ ν' ἁπλώνονται περ' ἀπ' τ' ὡραιονῆσι
κι' ἀπάνου στ' ἀρροκεντητὰ τῆς Ἰταλίας περγυάλια.

Ἡ μέρα γέρνει στὸ γυαλὸ, κι' ὁ νοῦς μου πάει σ' ἐσένα,
βουνοπλαγιά μου ὁλάνθιστη μὲ γάργαρη πηγοῦλα,
ποῦ σᾶν καὶ τώρα σὲ περνᾷ σεμνὰ μαντηλωμένα
μὲ τὸ κοπάδι τὸ λευκὸν ἡ ὡραία χωριατοποῦλα.

I

Ἄννα, Σοφία, Βασιλική, Φρόσω, Μαρία, Ἑλένη,
ὅποια καὶ ὅπως κι' ἂν σὲ πῶ, μελαχροινὴ ἢ ξανθοῦλα,
πῶχεις στοὺς κόρφους μπάλσαμο καὶ στὴ θωρᾷ γραμμένη
τὴν πρώτη γλυκειὰ κι' ἀτίμητη μαλαματένια βοῦλα·

Χεράκια ἐσεῖς τρεμάμενα καὶ μάτια ἀγαπημένα,
ποῦ σ' ἕναν ὕμνο ὑψώνετε τὴν μαγευτὴ οἰκουμένη,
ὦ Πόνε, ὦ Ἀγάπη, ὦ Πλάνεμα! τὰ σύμπαντα σ' ἐσένα
ὦ Μούσχε μου ἀξεθύμιαστε, Μάννα, Ἀδερφὴ, Ἐρωμένη!

Μέρος πρῶτο

XV

Βαρὺ κι' ἀργὸ ψιχάλισμα δέρνει τ' ὠχρὸ περβόλι
καὶ τῶν ἀνθῶν σκορπίστηκαν τὰ φύλλα κατὰ γῆς.
Κι' ἀπὸ τὸ σπήτι ποῦ θωρῶ τὴν ὠμορφιά τους ὅλη
νεκρὴ, νοιώθω στὰ στήθια μου τὸν πόνο μιᾶς πληγῆς.

Κ" εἶν' ὁ Δεκέμβρης χαλαστὴς, μιᾶναι κι' ὁ Ἀπρίλης πλάστης
Καὶ θὰ χαρῶ τὴν γέννησι τῶν νέων τῶν λουλουδιῶν,
κι' ἀκόμα ἀπ' τὴν ἀνθόπλαστη κι' ἀτὸ τῆς ὀμορφιᾶς της
τὴ χάρη, μὲς' στὰ στήθια μου μιὰ βρύση τραγουδιῶν.

Ἀνάπλι 1910 Ἀλέκος Μουτζουρίδης

Ὁ Ἔρως κατοικεῖ τὰς ὡραιοτέρας ψυχὰς, ὡς σκώληξ, ὅστις προσκολλᾶται ἐπὶ τοῦ κάλυκος τοῦ ὡραιοτέρου ῥόδου.

Ὁ ἅπαξ νυμφευθεὶς καὶ δευτέραν γυναῖκα λαβών, φέρεται δὶς εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης.